

οἶον πατωμάτων, ὑελοπινάκων τῶν παραθύρων κττ.: Ἀστοκ-
κάριστο πάτωμα - τζάμι κττ. Ἀντίθ. στοκκαρισμένος (ιδ.
στοκκάρω).

ἀστόλιστα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστόλιστος.

Χωρίς στολισμόν: ἔχουμε ἀστόλιστα.

ἀστόλιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀστόλ'στους βόρ.
ιδιώμ. ἀστόλιστε Τσακων. ἀστόλιχος Πόντ. (Οἶν.)
ἀστόλιγος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στολιστός. Ἡ λ.
καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ κοσμημένος, ἀκαλλώπιστος, ἐπὶ προσώπων
καὶ πραγμάτων κοιν. καὶ Πόντ.: Ἀστόλιστη γυναῖκα - ἐκκλη-
σία - νύφη κττ. Ἀστόλιστο κορίτσι - σίτι κττ. κοιν. || Γνωμ.
Κόρη ἀστόλιστη σὰν ἀφκειαχτη πελεθούρα (κόρη ἀκαλλώπι-
στος ὁμοιάζει μὲ παρὰ θυρον τοῦ ὁποίου δὲν ἐβάφησαν τὰ
κάγκελα) Αἴγιν. 2) Ὁ μὴ ἐπιτιμηθεὶς, ὁ μὴ ὑβρισθεὶς
Λεξ. Δημητρ.

ἀστομος ἐπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Περίδ. Πρω. ἀστομο
Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστομος.

1) Ὁ μὴ τρώγων πολὺ, ὁ φύσει ὀλιγοφάγος, ἐπὶ ἀνθρώ-
πων καὶ ζώων Κύπρ.: Ἐκαμα τρεῖς νύφ-φες τὸ' οἱ τρεῖς
ἀστομες. Σοῖρος ἀστομος. Ἀντίθ. στομάρις. 2) Ὁ μὴ
ὀμιλῶν, ἀμίλητος Τσακων. — Λεξ. Πρω. 3) Ὁ μὴ ἀμ-
βλυνθεὶς, ἐπὶ σιδηρᾶς κοπῆς Λεξ. Περίδ. Συνών. ἀστό-
μωτος 2.

ἀστομούχωτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στομουχωτός
<στομουχώνω.

Ἐκεῖνος εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στόμα δὲν ἐτέθη στομούχι,
πλεκτόν ἐκ βρούλλων φίμωτρον, ἐπὶ ζώων.

ἀστόμωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀστόμουντους βόρ. ιδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀστόμωτος.

1) Ὁ μὴ ἔχων χάλυβα εἰς τὴν κοπὴν, ἐπὶ σιδηροῦ κο-
πτικοῦ ὀργάνου Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Μακεδ. (Κοζ.) Ρόδ.
— Λεξ. Περίδ.: Μαχαίρι ἀστόμωτο Ἡπ. 2) Ὁ μὴ ἀμ-
βλυνθεὶς διὰ τῆς πολλῆς χρήσεως, ἐπὶ κοπτεροῦ ὀργάνου
σύνηθ.: Ἀστόμωτο μαχαίρι - πριόνι - τσεκούρι σύνηθ. Συνών.
ἀστομος 3. 3) Ἀνεμπόδιστος, ἀφύλακτος Ἡπ.: Ἐμει-
ναν τὰ γίδια ἀστόμωτα καὶ βγήκαν ἔς τὰ οπαρτὰ Ἡπ. 4)
Ἀσυγκράτητος, ριψοκίνδυνος (Νουμάς 223, 8): Ἀστόμωτη
λεβεντιά. 5) Ἀθυρόστομος Θεσσ.: Ἀστόμωτη γυναῖκα.

6) Ἀκόρεστος εἰς τὰς ἡδονὰς Θεσσ.

ἀστοργος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστοργος.

Ὁ μὴ ἔχων στοργήν, ἀγάπην πρὸς τοὺς οἰκείους σύνηθ.:
Ἀστοργη κόρη - μητέρα. Ἀστοργο παιδί. Ἀστοργοι γονεῖς.

ἀστουδος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. στούδιν.

Ὁ μὴ ἔχων ὀστά: Ἀστουδον κρέας.

ἀστούμπιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀστούμπιστους Εὐβ.
(Στρόπον.) ἀστούμπ'στους Μακεδ. ἀστρούμπιστος Λεξ.
Δημητρ. ἀστούμπιγος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσηνοχ.
Μάν. Τρίκκ.) ἀστούμπ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στούμπιστός
<στούμπίζω.

1) Ἀκοπάνιστος, ἀσύντριπτος, κυρίως ἐπὶ ξηρῶν καρ-
πῶν ἔνθ' ἀν.: Ἀστούμπιστα ἀμύγδαλα - ροκόρδα πολλαχ. Καφές

ἀστούμπιγος Κλουτσηνοχ. Ἀστούμπ'στους βίκους Στρόπον.
Ἀστούμπ'σι' φακῇ αὐτόθ. Ἀστούμπ'στου καλαμπόκ' αὐτόθ.
Ἀστούμπ'γους σ'τάρ' Αἰτωλ. 2) Ὁ μὴ δαρεὶς Πελοπν.
(Μάν.): Ἐννοια σου κ' ἔτσι ποῦ κάνεις δὲ θὰ φύγῃς ἀστούμ-
πιγος! 3) Ὁ μὴ συμπιεσθεὶς, ὁ μὴ συνθλιβεὶς Λεξ. Δη-
μητρ.: Πόδι - χέρι ἀστούμπιστο.

ἀστούμπωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στούμπωτός
<στούμπώνω.

1) Ὁ μὴ κοπανισθεὶς, ἀτσάκιστος πολλαχ.: Ἐλαιές
ἀστούμπωτες. 2) Ὁ μὴ δαρεὶς Ἀθῆν.: Λέν ἀφίνει κανένα
παιδί ἀστούμπωτο.

ἀστούππωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀστούππουντους πολλαχ.
βορ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στούππωτός
<στούππώνω.

1) Ὁ μὴ στεγνωνθεὶς δι' ἀπορροφητικοῦ χάρτου, ἐπὶ
γραφῆς διὰ μελάνης σύνηθ.: Γράμμα - μελάνι ἀστούππωτο.

2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου αἱ ρωγμαὶ δὲν ἐφράχθησαν διὰ
στυπτείου, ἐπὶ ἀγγείου: Βαρέλλι ἀστούππωτο.

ἀστοχα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος.

1) Ἀσκόπως ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,70: Ποίημ.

Τὰ χέρια τῆς μὲ τῆς ποδῆς τὴν ἄκρη ἀστοχα παῖζαν.

2) Ἀνεπιτυχῶς πολλαχ.: Οἱ δουλειές μας πῆγαν ἀστοχα.

3) Κακῶς Κορσ.: Νὰ ψοφήσουν οἱ κοιταγίτσες σου, οἱ
ἔλαδιτσες σου κι ὅλη ἡ ἀρχοντιά σου νὰ πάῃ ἀστοχα! (ἀρά).

ἀστοχασιά ἡ. ἀστοχασία Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)
ἀστοχασίγμ Πόντ. (Κερασ.) ἀστοχασιά σύνηθ. ἀστου-
χασιά βόρ. ιδιώμ. ἀστοχασά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ἀ. ἀστου-
χασά Σάμ. κ.ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. στόχασι. Οἱ τύπ.
ἀστοχασία, ἀστοχασά καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀπροσεξία, ἀπερίσκεψία, ἀσυνεσία σύνηθ. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Χαλδ.): Αὐτὸ ποῦ κάνεις εἶναι ἀστοχασιά. Σ' ὅλα
φταίει ἡ ἀστοχασιά. Γελάει ὁ κόσμος μὲ τὴν ἀστοχασιά του.
Ἀστοχασιά ποῦ τὴν ἔχει! Ἀπὸ τὴν ἀστοχασιά του ὁ ἄνθρωπος
πολλὰ παθαίνει κοιν. Μὲ τὴν ἀστοχασία σ' κάμμιαν 'κι θὰ προ-
κόψῃς (οὐδέποτε θὰ προκόψῃς) Χαλδ. 2) Ὀλιγογρία Λυκ.
(Λιβύσσ.) 3) Ληημοσύνη Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών.
ἀστοχησιά. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἑλλάδ. 4) Περιφρόνη-
σις Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

ἀστόχαστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστόχαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀσυλλογίστως, ἀπερίσκεπτως, ἀσυνέτως κοιν. καὶ
Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.): Μιλῶ - φέρνομαι ἀστόχαστα. Τὸ
πῆρα - τό 'καμα ἀστόχαστα. Τὴ χάλασε τὴ δουλειὰ ἀστόχαστα
κοιν. Πάντα ἀστόχαστα καλατζεύς (ὀμιλεῖς) Χαλδ. 2)
Ἀπροσέκτως Πόντ. (Τραπ. κ.ἀ.): Πορπατεῖς ἀστόχαστα.

ἀστόχαστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.) ἀστόχαστους βόρ. ιδιώμ. ἀστό-
χαστες Σκῦρ. ἀστόχαστε Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀστόχαστος.

1) Ἀσυλλογίστως, ἀπερίσκεπτος, ἀσύνετος, ἐπὶ ἀνθρώ-
πων, λόγων καὶ ἔργων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.
Χαλδ.): Ἀστόχαστος ἄνθρωπος. Ἀστόχαστη γυναῖκα. Ἀστό-
χαστο παιδί. Ἀστόχαστα λόγια. Ἀστόχαστο κι ἀσυλλογιστο
κεφάλι κοιν. Ἀστόχαστος γυναῖκα Κερασ. Τραπ. Χαλδ.
|| Παροιμ. Ἀστόχαστον κιφάλ', πονδάρια κοιρασμένα (ἐπὶ
τοῦ ἐπιχειροῦντός τι ἀσυνέτως καὶ ὑποβαλλομένου εἰς δι-

πλοῦν κόπον διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ κακῶς γενομένου. Συνών. παροιμ. ἄβουλος - ἄσκεφτος - ἄστοχος νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος) Σάμ. Ἀντίθ. στοχαστικός. β) Μωρός, ἀνόητος Ζάκ. Θράκ. (Μάδυτ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Βυζ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλαλος 4, ἄμυαλος 1 καὶ ἀνάποδος Α 55. γ) Ἀδιάκριτος Λέσβ. Πόντ. (Οἶν.) δ) Ἀδιάντροπος, ὁ μὴ σεβόμενος τοὺς μεγαλυτέρους αὐτοῦ Λέσβ. Συνών. ἀδιάντροπος 1, ἀναιδής, ἀναίσχυντος, ἀνέντροπος, ἀποδιάντροπος, ξεδιάντροπος, ξεσκισμένος (ἰδ. ξεσκίζω), ξετσιπώτος, ἀντίθ. ντροπαλός. ε) Ἀμέριμνος, ξένοιαστος Λεξ. Δημητρ.: Ζῆ ἀστόχαστος. 2) Ὁ ἐκτελῶν τι ἄνευ προσοχῆς, ἀπρόσεκτος Κρήτ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστόχαστε, ξάνοιγε ὁδὸς σου νὰ μὴν πέσης! Κρήτ. Ἀστόχαστη εἶσαι καὶ γιὰ ῥκεινὰ δὲ δαίρνεις τὴ δουλειὰ εὐκολὰ αὐτόθι. Πολλὰ ἀστόχαστον παιδὶν εἶς! (ἔχεις) Χαλδ. Βαρέα ἀστόχαστο γαρδέλλ' εἶσαι! (γαρδέλλ' = παιδί) Ὁφ. Ἀστόχαστον ὁ μαθητὴς δὶλὰ χρόνῳ κ'ι μαθάν' Τραπ. Συνών. ἀπρόσεχτος, ἀστόχευτος.

ἀστόχευτος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀστόδευτος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπίθ. *στοχευτός <στοχεύω.

Ἀστόχαστος 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Πολλὰ ἀστόδευτος ἐν' Πόντ.

ἀστοχεύω (I) ἀμάρτ. ἀστοδεύω Πόντ. (Τραπ.) ἀστοδεύκω Κύπρ. (Γερμασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄστοχος.

1) Φέρομαι ὡς πρωτόπειρος εἰς τι Πόντ. (Τραπ.): Σὲ σὴν δουλειάν ἀτ' ἀστοδεύ'. 2) Ἀποτυγχάνω εἰς τὰς γεωργικὰς μου ἐργασίας λόγῳ ἀφορίας Κύπρ. (Γερμασ.): Φέτι ἀστοδέψαμεν τὸ ἐν ἐγὼρκήσαμεν καθόλου.

ἀστοχεύω (II) ἀμάρτ. ἀστοδεύω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστόχι, δι' ὃ ἰδ. ἄστοχος.

1) Καταρῶμαι πρᾶγμά τι νὰ καταντήσῃ ἀστόχι, ἤτοι ῥημαδί, νὰ ἐρημωθῇ, νὰ μείνῃ ἄκληρον Πόντ. (Χαλδ.): Μ' ἀστοδεύ'ς ἀτο. 2) Καταρῶμαί τινα νὰ μείνῃ ἀκληρονόμητος Πόντ. (Τραπ.)

ἀστόχημα τό, Ἡπ. (Κεστρίν. κ.ά.) ἀστόχισμα Κρήτ. (Σητ.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀστόχημα.

Ἀποτυχία ἐνθ' ἄν.: Ἀστόχισμα νὰ χῆς! (ἀρά) Σητ.

ἀστοχησιὰ ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστοχῶ.

Λημοσύνη: Ἀστοχησιὰ ποῦ τὴν ἔχει! Συνών. ἀστοχασιὰ 3.

ἀστοχιά ἡ, ἀστοχία Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Μέγαρ. ἀστοχιά σύνθηθ. ἀστοχιά πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀστοθιά Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.) ἀστόχια Ἡπ. Θήρ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ.) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σάμ. ὀστοχία Μέγαρ. ὀστοχιά Ἡπ. Πελοπ. (Σουδεν. Τρίκκ.) ἀναστοχιά Θράκ. ἀναστοχιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀστοχέα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀστοχία.

1) Ἀποτυχία σύνθηθ.: Παναγιά μου, ἀστοχιά! (εὐχή κατὰ τὴν παιδιὰν τῆς σφαίρας, νὰ ἀποτύχῃ τοῦ στόχου ὁ ἀντίπαλος) Σκῦρ. Ἀστοχιά 'ς τὸ λόγο σου, δάκω τὴ γλῶσσα σου! ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 95 || Ἄσμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχιά.

Ἰὰ μένα βρέθην ἀστοχιά | νὰ 'μαι τόσο πολὺ φτωχεῖα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Ἀφορία καρπῶν, σιτοδεία, ἔλλειψις εἰσοδημάτων Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Θεσσ. Θήρ. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.) Κύθν. Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.) Μέγαρ. Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σάμ.: Ἐφέτος ἦταν ἀστοχιά 'ς τὰ σιτάρια - 'ς τ' ἀμπέλια - 'ς τοὺς ἐλαίους πολλαχ. Φέτος ἔχουνε ἀστοχία τὰ δαδρά (αἱ ἐλαίαι) Μέγαρ. Στὰ σπαρτὰ ἦταν ἀστόχια Μάν. Μεγάλη ἀστοχιά ἦμιασε τὰ σπαρμένα ὀφέτος Κατσιδ. Ἐφείτι εἶχανε ἀστοχιά οἱ μέλισσες Νάξ. (Φιλότ.) Μεγάλην ἀστοχιά ἦτον ἔφείτι 'ς τὴ θάλασσα, μήτε ψάρ' ἐφάνηκε μήτ' ἀχταπόδι μήτε διάολος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὅπου δὴς πολλὰ ἀμπέλια εἶναι ἀστόχια Σάμ. || Παροιμ. Κοντὰ 'ς τὴ φτώχεια ἦρθε κ' ἡ ἀστόχια (ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων δεινῶν) Λακων. Στὴν ἀστοθιὰν φελᾷ τῶαί τὸ χαλάζιν (συνών. παροιμ. 'ς τὴν ἀναβροχιά καλὸ εἶναι καὶ τὸ χαλάζι) Κύπρ. Γνωμ. Ἡ πολλὴ σπορὰ νικᾷ τὴν ἀστοχιά (ὁ πολλὰ σπείρων καὶ ἐν περιπτώσει ἀφορίας κατὰ θά συγκομίσει) πολλαχ. Ἡ ἀροσπορέα νικᾷ τὴν ἀστοχέα (τὰ ἀραιῶς σπειρόμενα εὐδοκιμοῦν καὶ εἰς ἐποχὴν ἀφορίας) Κάρπ. Συνών. ἀστοχίλα. 3) Ἐλλειψις ἐργασίας, ἀεργία, ἀπραξία Θήρ. Πάρ. Σάμ.: Τώρα 'χουμε ἀστοχιά Σάμ. Ἀστοχιά 'ς τὴν τέχνη σου! (εἶθε νὰ μὴ εὐρίσκῃς ἐργασίαν! Ἀρά) Θήρ. Ποῦ νὰ 'χῃ ἀστοχιά ἡ τέχνη του! (ἀρά κατὰ ἱατρῶν, φαρμακοποιῶν, νεκροθαπτῶν, φερετροποιῶν κτ.) Πάρ. 4) Δυστυχία Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ.) Μέγαρ. Πελοπ. (Λακων. Σουδεν. Τρίκκ.) Σίφν. Στερελλ. (Ἀμφ.) — ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 7 — Λεξ. Βυζ. Περίδ.: Ἀστόχια νὰ τοῦ ῥθῇ! (ἀρά) Λακων. Ἀστοχιά νὰ χῆς! Λεξ. Αἰν. Ἀστοχιά σου! Λακων. Ἀχ, ἀναστοχιά σ'! Ἀδριανούπ. Ἀστοχιά σου ποῦ θὰ κάνῃς ἐσὺ προκοπή! (ἀλοίμονόν σου, δὲν θὰ κάμῃς ποτὲ προκοπήν) Κύμ. Τί τοῦ ῥθῃ, ὀστοχιά του! Σουδεν. Λοιπὸν εἶσαι εἰσιμος γιὰ τὸ κλαρὶ κ' ἐσὺ; τρομάρα μου, ἀστοχιά μου! ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. || Φρ. Ἀς βάλουμε κι τ'ν ἀστοχιά μοῖρα (ὡς σκεφθῶμεν ὅτι ὡς ἄνθρωποι δυνάμεθα νὰ περιπέσωμεν εἰς συμφορὰν) Μακεδ. Καύγω τὴν ἀστοχιά νὰ ῥθ' ἡ πιτυχιά (λέγεται καθ' ἡν στιγμὴν ῥίπτουν εἰς τὴν πυρὰν τὸν Μάην κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 23 Ἰουνίου παραμονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου) Ἀνδρ.

5) Ἀπερισκεψία, ἀνοησία Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Κύπρ. Μέγαρ. Πελοπ. (Καλάβρυτ. Λακων.) Σάμ. — Λεξ. Βυζ.: Ἀπὸ τὴν ἀστόχια του τό 'παθε Θήρ. Δά ἀστοχίες μᾶς λέεις! (δά=τί) Μέγαρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνογιά.

6) Πλάνη, σφάλμα Ἡπ. — Λεξ. Περίδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πολύβ. 7, 5, 6, «εἰς τηλικαύτην ἀστοχίαν ἐνέπεσε».

7) Ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδειότης ἰδίως ἐξ ἀπροσεξίας Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀστοχιά σου! (φρ. ἐπιπληκτικὴ πρὸς τὸν ἀδεξιῶς εἰπόντα ἢ ἐκτελέσαντά τι) Ἀρκαδ. Μὲ τὴν ἀστοχιά της δὲ μᾶς ἄφησε γγαλινὸ γερὸ Λεξ. Δημητρ. 8) Λόγος ἀδέξιος, ἀσυνάρτητος Σίφν.: Μ' αὐτὴ τὴν ἀστοχιά σου τὰ χάλασες. IX) Πληθ. ἀστοχίες οἱ, εἶδος παιδιᾶς μὲ σφαῖραν παιζομένην μεταξὺ δύο ἀντιπάλων ομάδων ἢ ἀτόμων Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

ἀστοχιάζω ΙΠολέμ. Χειμώνανθ. 159.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχιά.

Δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, περιφρονῶ τι: Ποίημα.

Ἀστόχιασε τὸ θάνατο γιὰ τὴ ζωὴ τῆς κόρης

κ' ἔσκυψε μόνῃ 'ς τοῦ θεοῦ τὸ πεινασμένο στόμα.

ἀστοχιάρις ἐπίθ. Λεξ. Γαζ. (λ. ἀμνήμων) Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀστοχιάρις Θράκ. Μακεδ.

